

DE GROOTBURGERS

DOOR HERMAN KORTELING

I

Eens waren het mannen van de daad, de grootburgers der „loeflike Keijser vrye anze stad”.

Nu zijn het hun verre nazaten, de erfgenamen van hun groot-burgerrechten. Het is de langzaam kwijnende rest van een vroegere gemeenschap die zijn krachten verloren heeft als een oude, geen vrucht meer dragende boom.

UIT het water der rivier rezen kaaimuren, en boven boomkruinen en huizendaken de torens. Twee naaldspitse en één rond bekoepeld, een kolos, zwaar, wakend over de stad.

En hier en ginder nog een torentje, een hoog rood pannendak of, tusschen huizentoppeling, groene boomkruinen. Een fijn-wit-bevederde lucht waartegen duiven toerden, was over alles, en zacht deinden geluiden aan van het leven en doen der menschen.

Dan begonnen de torens, de een na de ander, te spelen en te slaan, telden de uren af. De klanken zweefden weg over de stad, vielen in de straten en pleinen, en verstierven in de sloppen en hofjes en huisomsloten stadstuinen.

En weer deinden dan de geluiden van de levende stad waaruit waakzaam de torens rezen. De oude torens van de oude stad, wegstarend naar het westen waar iederen avond weer de zon onder ging, wegstarend naar wat geweest was terwijl beneden hen het leven ging als een eeuwig voortdurende stroom.

In den grooten ommuurden tuin van huize Struwentius zoemden de laatste klokkeklanken nog na. Midden op een pad stond Mr. Gerhard Struwentius met opgeheven hoofd te turen naar den toren. Hij had zoo even zijn horloge gelijk gezet, zijn smalle blanke hand speelde nog met de gouden châtelaine op zijn vest, en nu keek hij op naar den grijs-gelen kolos tegen de teer-blauwe morgenlucht.

Bij iedere ochtendwandeling door zijn tuin moest hij even op zien naar den ouden toren. Omdat hij 't mooi vond; en uit gewoonte en traditie, want er was veel gewoonte en traditie in het leven van Mr. Gerhard Struwentius den stadsarchivaris.

Maar dezen morgen keek hij wat langer dan gewoonlijk naar den trotschen toren en in gedachten zei hij de woorden die in gulden letters boven de galmgaten glansden: Fortis Age, het laatste deel van een pentameter dat rondom den klokkenkoepel stond.

En als hij dan langzaam verder wandelde naar de geopende tuindeuren van zijn werkkamer zei hij het halffluid voor zich zelf in zijn geheel op. Fide Deo, Vigila, Consule, Fortis Age.